

Els directors al llarg d'EL TEMPS

ARXIU

Francesc Pérez i Moragón

Director del 12-IX-84 al 14-IV-86

D'aquells primers dos anys del setmanari recorde ara la gran penúria de mitjans, difícil d'imaginar per a qualsevol persona que només haja treballat en un mitjà de comunicació els darrers anys. No hi havia ordinadors, ni fax. Els articles es picaven en màquines d'escriure manuals. Les fotografies dels corresponsals i delegats arribaven per correu o, les que venien de Barcelona, per mitjà dels conductors d'uns autobusos semipirates, que de tant en tant les perdien.

El control dels arxius es feia per mitjà de fitxes manuals. Així, en cada número, la il·lustració dels articles representava una peripècia desagradable. Una mica del problema quedava atenuat per l'adquisició de l'arxiu fotogràfic, molt minvat i d'una qualitat relativa, d'un diari desaparegut, *Notícies al Dia*. Però, és clar, aquest recurs tenia poc a veure amb l'actualitat.

Em demanen algun record sobre aquella etapa i aquesta escassetat angoixosa, que ens feia es-

tar sempre penjats d'un fil, és el que més immediatament se m'acut. Per fortuna, els esforços suplementaris de la redacció i d'altres persones aconseguien, cada setmana, que el fil no es trencara.

ARXIU

Vicent Sanchis

Director del 15-IV-86 al 13-III-88

Si hi ha un record constant que abraça tota la primera etapa d'EL TEMPS i que jo recorde com a marca d'època, va ser la precarietat —entusiasta— amb què redacció i empresa ens hi vam moure. A base de ganes, vam substituir els mitjans i la professionalitat. Els equilibris no s'acabaven en la redacció. Arribaven, també, a la impremta i a la distribució. En aquells moments el setmanari s'imprimia en màquina plana. Color a color, on n'hi havia. En un ritual inacabable.

El dia del referèndum de l'OTAN, per exemple, teníem tota la revista tirada, esperant a última hora, menys un plec i un color de la quadricomia de la portada: el negre, que havia d'indicar sobre una papereta i una mà votant si havia guanyat

el sí o el no. Quan se'n van fer públics els resultats, vam haver de posar el sí, militantment molestos, i amb el neguit, a més, que, en efecte, a Espanya havia guanyat el sí, però a Catalunya ho havia fet el no. I no ho podíem especificar amb el recurs que ens havíem inventat per acabar el tiratge a temps.

Siga l'última línia un homenatge al nucli dur que va compondre la redacció mentre vaig fer de director-equilibrista. Bons periodistes, tocats pels deus del bon humor i grans amics/enemics, segons el moment.

ARXIU

Josep Ramon Lluch

Director del 14-III-88 al 21-I-90

Ara fa deu anys arribà a la redacció d'EL TEMPS el primer dels avenços tecnològics que haurien de canviar la manera de fer la revista. El fax, aquest petit aparell, unia els avantatges de la màquina d'escriure i del telèfon. Una meravella. Sobretot si penseu que en aquella època meritòria eren moltes les hores que aquest director —com abans havien fet Vicent Sanchis i F. Pé-

rez Moragón— havia de passar-se transcrivint a màquina els articles que dictaven per telèfon alguns col·laboradors.

Eliseu Climent sempre va apostar per dotar la revista d'avenços tecnològics. L'arribada del fax a la redacció de Baró de Càrcer va ser un esdeveniment històric, perquè encetà el camí imparable cap a la informatització del procés de producció i la interconnexió de les redaccions de València i Barcelona. Després del fax vingueren els ordinadors, el disseny europeu del mestre Enric Satué, la rotativa i el color a tota plana, i...

EL TEMPS ara és a Internet, distribueix pel·lícules en català (per cert, magnífiques) i és tan homologable que el fax s'hi ha quedat obsolet. La tecnologia —en només deu anys— ha enviat el fax al racó on també esperen l'oblit el carro i els discos de vinil.

Oriol Castany

Director del 7-V-90 al 20-IX-92

Sempre he tingut la impressió d'haver estat el director d'EL TEMPS més atípic de tota la història del setmanari. L'Eliseu Climent va dir una vegada que m'havia ofert la direcció perquè el dia que ens vam conèixer, uns quants anys abans, jo duia dues revistes estrangeres sota el braç. L'Eliseu és així, i jo també, i ens vam posar d'acord

bastant de pressa. En qualsevol cas, jo no era periodista i tota la meua relació amb la premsa es limitava a uns quants articles sobre llibres. Set anys després d'aquella experiència de dos anys llargs i de més de cent números publicats sota la meua direcció (que en molts aspectes va haver-se de reconvertir en una mena de gerència), en guardo bastants records, la majoria agradables. El més important de tots va ser aconseguir crear un equip de redacció que realment treballava com a equip, malgrat les distàncies entre València, Barcelona i Palma. Un equip jove, ambiciós i molt treballador que es creia EL TEMPS i que volia per sobre de tot convertir-lo en un setmanari tan normal com qualsevol altre setmanari europeu i que era capaç de salvar les dificultats provocades per la falta de mitjans amb imaginació i esforç. Crec sincerament que alguna cosa vam aconseguir. En tot cas a mi em van quedar ganes per continuar embolicant-me en altres projectes de premsa en català. El dia que vaig marxar per tornar al món editorial, que és d'on procedia, les redactores d'EL TEMPS em van regalar una fotografia que conservaré sempre. Amb la majoria de gent d'aquella aventura continuem essent amics. No puc demanar més.

ARXIU / JORDI MORERA

Assumpció Maresma

Directora del 21-IX-92 al 24-IV-95

Amb EL TEMPS res no ha estat una anècdota. Des del primer reportatge com a *free lance* sobre la Mercantil Radiofònica, que em va valer un contracte envejable —no pas amb EL TEMPS,

"El repte més difícil és editar una revista que valga la pena. Si ho aconsegueixes, el màrqueting i la promoció resulten relativament senzills"

Vosaltres heu fet

15 Anys

Continueu així

SIGNO GRÁFICO S.L.
gestió gràfica integral

96 185 97 60

però sí amb els senyors que feien el programa—, fins el dia que vaig tancar la porta de patacada per dir que mai més, tot ha anat formant part del meu destí més transcendent.

Allà vaig estrenar l'ofici de periodista i allà el vaig enterrar, per convertir-me en empresària. Ara, anant al tall, una de les primeres coses que em ve al cap, quan encara estava gairebé sola muntant la delegació de Barcelona els anys 80, és el timbre que sona i darrere la porta, en Pedrolo. Venia a oferir, amb una humilitat que encara em fa tornar vermella, el seu dietari per publicar-lo setmanalment a la revista. Ho va fer, com si fos un principiant, i, a mi, em va semblar un regal dels déus. Pocs mesos abans, en una entrevista, m'havia declarat que mai més no escriuria ficció. Va ser un bon titular, llàstima que fins que no ho vaig llegir al seu dietari no vaig saber-ne copsar el missatge sencer. Els bons titulars gairebé sempre fan mal, són massa fàcils.

Però el timbre, a El TEMPS, hi va sonar més vegades, i una d'aquestes —jo acabava de començar vacances— va ser la guàrdia civil, sense ordre judicial. No es van estar de res. Era el juliol del 1992 i començava allò que vam batejar amb el nom de ràtzia olímpica. Buscaven l'Oriol Malló, que també feia vacances, per engarjolar-lo. Aquell timbre va ser un terrabastall per al país, per a la gent que hi va patir —no oblidarem pas les tortures—, però també per a aquella redacció que havíem aconseguit que fos un equip periodístic de primera línia. Gent molt jove i amb molt de delit. Una setmana abans havíem publicat una exclusiva olímpica —hi revelàvem com seria la cerimònia inaugural dels jocs—, i també havíem explicat els misteris del clan Caballé al Liceu, o l'infern en què s'havia de convertir Bòsnia. Fèiem periodisme i ens agradava molt. Però, a ells, no els importava gens. Aquella redacció va haver de fer-se gran de cop, en un dia. Vam haver de decidir coses que no es podien decidir, vam veure com el diari *El País* mentia a les seves pàgines i posava directament la ver-

sió dels fets facilitada per la policia, sense ni tan sols fer una trucada de contrast, i vam sentir l'estigma de ser diferents. Tothom es va fer gran i, com diria en Malló, el paradís va deixar d'existir i algunes coses es van trencar per sempre més.

ARXIU / RAFA GIL

Joan Marí

Director del 23-X-95 a l'11-VIII-97

EL TEMPS em demana que aporti "alguna anècdota" de l'etapa en què vaig ser-ne el direc-

tor. He d'admetre que la comanda no és fàcil: m'ho he rumiat i d'anècdotes en record moltes, però la veritat és que de moment totes les que consider que paga realment la pena d'explicar són totalment inconfessables.

En conseqüència, no explicaré una anècdota, sinó un petit detall d'aquells que t'omplen de satisfacció. És una carta de José Ezkurra, qui fóra director de la revista *Triunfo* i amb qui guard una molt esporàdica però sincera amistat, en què a més d'expressar-me la seua voluntat de subscriure's a EL TEMPS, em manifestà la seua "felicítació per l'excel·lent periodisme que setmana rere setmana gaudesc llegint la teua revista". Venint de qui ve, la lloança passa davant, per ara, de moltes "anècdotes".

Enhorabona a EL TEMPS i als seus lectors i lectores.

Salvador Poveda, S.A.

C/ Benjamín Palencia, 19
03640 MONÓVER
Alacant
Tels. 96 696 01 80 - 547 11 39
Fax 96 574 33 89

**Cabernet Sauvignon & Merlot
Crianza 1996**

Varietal de raïm: Cabernet
Sauvignon i merlot
Grau alcohòlic: 12°
Temperatura de servei: 15°
Gastronomia recomanada:
Carns, formatges, pastes i tota
classe de arrossos

**Riesling
Blanco**

Varietal de raïm: Riesling
Grau alcohòlic: 10°
Temperatura de servei: 5° a 7°
Gastronomia recomanada:
Marisc, peix i vegetals